

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/203/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.IV.37.783/2025/2. számú végzésével szemben előterjesztett alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A dr. Dora Márta ügyvéd által képviselt indítványozók alkotmányjogi panaszt terjesztettek elő.
- [2] Az indítványozók az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordultak az Alkotmánybírósághoz, melyben a Kúria Kfv.IV.37.783/2025/2. számú végzése és a Miskolci Törvényszék 21.K.700.296/2025/9 számú ítélete, valamint Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegyei Kormányhivatal Miskolci Járási Hivatala (a továbbiakban: alperes) BO-08C/GY/05511-16/2024. számú határozata alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérték. Az indítványozók másodlagosan kérték, hogy „az Alkotmánybíróság – az Abtv. 28. §-a alapján eljárva – vizsgálja meg a 15/1998. (IV. 30.) NM rendelet (a továbbiakban: NM rendelet) 11/A. § *eb*) pontjának alaptörvény-ellenességét, és állapítsa meg, hogy az – a jelen ügyben alkalmazott értelmezés szerint – sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogbiztonság követelményét, valamint a XVI. cikkben biztosított szülői jogokat, mivel alkalmas arra, hogy a törvényi szintű garanciákat kiüresítve, a veszélyeztetettség fennállását egyedi vizsgálat nélkül, megdönthetetlen vélelemként alapozza meg.” Az alkotmányjogi panasz az NM rendelet rendelkezésének megsemmisítésére irányuló határozott kérelmet mindazonáltal nem tartalmaz.
- [3] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügynek a törvényszék által megállapított tényállása szerint az indítványozók kiskorú gyermeke, aki az alapüggyel érintett időszakban 7. évfolyamos gimnáziumi tanuló volt, nem kapta meg sem a 6. évfolyamon esedékes kötelező ismétlő dTap elleni, sem a 7. évfolyamon esedékes Hepatitis B elleni védőoltást. Az alperes mint gyámhatóság a kötelező védőoltások beadásának elmaradása miatt – melyek beadását gyermeküknek az indítványozók

többször is megtagadták, illetve a tértivevényes oltási behívóra nem reagáltak – 2024. október 16. napján hivatalból megindította a védelembe vételi eljárást. Az eljárás során a felperesek lakóhelyén elkészített környezettanulmány a kötelező védőoltás megtagadása, mint kiemelt veszélyeztető okra utaló körülmény okán, mely által súlyos elhanyagolás valósul meg, a védelembe vétel elrendelésére tett javaslatot, mivel a kötelező védőoltás beadásának megtagadásával a szülők a gyermeküket és a környezetüket is veszélyeztetik. Alperes erre figyelemmel 2024. december 18. napján kelt BO-08C/GY/05511-16/2024. számú határozattal a gyermek védelembe vételét rendelte el és gyermekjóléti intézményt jelölt ki a védelembe vételhez kapcsolódó gyermekjóléti szolgáltatási feladatok esetmenedzselésének ellátására.

- [4] Az indítványozók az alperesi határozatot keresettel támadták, elsődlegesen kérve, hogy az alperes azt saját hatáskörben vonja vissza, másodlagosan kérték annak megsemmisítését azzal, hogy a bíróság ne rendeljen el új eljárást. Kérték, hogy abban az esetben, ha a bíróság az alperest új eljárásra kötelezi, úgy kötelezze a tényállás teljeskörű tisztázására, e körben arra, hogy tárja fel, hogy az oltásoknak milyen egészségkárosító hatása van, dokumentumokkal támassza alá, hogy az oltások milyen emberi kísérleteken alapulnak, az oltások milyen kockázattal járnak, milyen maradandó egészségkárosodást okoztak, esetlegesen történt-e haláleset.
- [5] A Miskolci Törvényszék 21.K.700.296/2025/9 számú jogerős ítéletével a keresetet, mint alaptalant elutasította. A jogerős ítélet rögzítette, hogy az eljárás tárgyát az alperesi határozat törvényességének felülvizsgálata képezte a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) által szabályozott közigazgatási per keretében. {Lásd: a jogerős ítélet indokolásának [34] bekezdését.} A jogerős ítélet rögzítette, hogy az alperesi gyámhatóság a védelembe vételi eljárást a kötelező védőoltás elmaradása okán indította és folytatta le, valamint arra figyelemmel állapította meg a kiskorú veszélyeztetettségét, hogy a kötelező védőoltásokat a gyermek nem kapta meg és annak beadását a szülők ellenzik. Az alperes a védelembe vételi eljárás során a kiskorú veszélyeztetettségét vizsgálja; a védelembe vétel elrendelésének nem előfeltétele az oltás népegészségügyi hatóság általi kötelező elrendelése, tekintettel arra, hogy a kötelező oltások felvételének jogszabályi kötelezettsége enélkül is fennáll, a kötelező oltás beadásának megtagadása tehát a kiskorú veszélyeztetettségét önmagában is megalapozhatja. A jogerős ítélet az indítványozók eljárási és anyagi jogi sérelmei teljeskörű vizsgálatának eredményeként megállapította, hogy az alperesi határozat nem volt sem eljárásjogi, sem anyagi jogi kereseti hivatkozások mentén jogsértő, az indítványozók keresete ennél fogva nem volt megalapozott.
- [6] A jogerős ítélettel szemben az indítványozók felülvizsgálati kérelmet terjesztettek elő. A Kúria Kfv.IV.37.783/2025/2. számú végzésével a felülvizsgálati kérelem befogadását a Kp. 118. § (1) és (2) bekezdése alkalmazásával megtagadta.

- [7] Az indítványozók ezt követően fordultak alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz. Az indítványozók – az Alkotmánybíróság főtítkárának felhívására kiegészített – alkotmányjogi panasza mindenképp az összes, az ügyben született döntés alaptörvény-ellenességét állítja az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján. Az alkotmányjogi panasz szerint a támadott bírói döntések sértik „a tisztességes eljárásból való jogot [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés]”, „a gyermek testi integritásához és egészségéhez fűződő jogot (Alaptörvény II. cikk és az ENSZ Gyermekjogi Egyezmény 3. cikke)”, valamint „a jogbiztonságot [Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés]”.
- [8] Az alkotmányjogi panasz szerint a tisztességes eljárásból való jogot sérti, hogy az eljáró bíróság hiányos tényállásra alapította döntését, nem tett eleget indoklási kötelezettségének, a jogszabályokat önkényesen értelmezte, és nem vizsgálta az állami beavatkozás szükségességét és arányosságát. Az alperes súlyosan túllépte hatáskörét, mivel az alkotmányjogi panasz szerint az alperes a kötelező védőoltások beadásának elmaradását nem vizsgálhatta volna, veszélyeztető körülménynek nem minősíthette volna. Sérelmezi, hogy a bíróság nem állapította meg az alperes hatáskörének a hiányát, hanem „egy ilyen hatáskört túllépő, egyértelműen jogszabálysértő kötelezést nyilvánított megalapozottnak és utasította el a keresetet”. Kifogásolja ennek kapcsán, hogy sem az alperes, sem az eljáró bíróság „nem tett eleget a tényállás felderítési kötelezettségének.” A panasz szerint „az indítványozók ügye nem részesült valós, érdemi bírói felülvizsgálatban, amely sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljárásból való jog lényeges tartalmát.”
- [9] Az alkotmányjogi panasz szerint „az Alaptörvény XVI. cikkében biztosított szülői jogok lényeges tartalmát, valamint a családi élet tiszteletben tartásának alkotmányos követelményét” sérti, hogy ügyükben az alperesi „intézkedés nem egy valós, a gyermek fejlődését közvetlenül veszélyeztető helyzet kezelésére irányult, hanem arra, hogy az indítványozókat egy másik hatóság hatáskörébe tartozó eljárás kimenetelének befolyásolására ösztönözze. A gyermekvédelmi intézkedés így funkcióját veszítette, és az állami oltási kötelezettség közvetett kikényszerítésének eszközévé vált.” Sérelmezi, hogy „a hatóság és a bíróság a gyermekvédelmi eszközrendszert rendeltetésével ellentétes módon alkalmazta, és a szülői autonómiát indokolatlanul, szükségtelenül és aránytalanul korlátozta.”
- [10] Az alkotmányjogi panasz szerint a támadott bírói döntés sérti „az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből fakadó jogállamiság és jogbiztonság követelményét, mivel az ügyben alkalmazott jogértelmezés a jogszabályi hierarchiát felborítja, és a jogalkalmazást kiszámíthatatlanná teszi.” Az alkotmányjogi panasz azzal érvel, hogy az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) és a végrehajtására kiadott jogszabályok egyértelműen meghatározzák, hogy a kötelező védőoltásokkal kapcsolatos intézkedések – ideértve az oltás elrendelését, annak

végrehajtását, valamint a mentesítési kérelmek elbírálását – a népegészségügyi hatóság hatáskörébe tartoznak. Ezzel szemben az alkotmányjogi panasz szerint a gyermekvédelmi szabályozás általános, keretszerű rendelkezéseket tartalmaz a veszélyeztetettség fogalmára vonatkozóan, amelyet az NM rendelet egy alsóbb szintű normában azzal egészít ki, hogy a kötelező védőoltás elmaradását „kiemelt veszélyeztető körülményként” nevesíti. Az alkotmányjogi panasz sérelmezi, hogy a támadott bírói döntés ezt a rendeleti szintű szabályt abszolút, megdönthetetlen vélelemként értelmezte, és ezzel ténylegesen felülírta a magasabb szintű törvényi rendelkezések garanciális szabályait. Ezért a támadott bírói döntés és az annak alapjául szolgáló hatósági gyakorlat „felborítja a jogszabályi hierarchiát, egymással ellentétes hatósági elvárásokat teremt, kiüresíti a törvényi garanciákat, és kiszámíthatatlanná teszi a jogkövető magatartás következményeit.” Mindez pedig sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében rögzített jogállamiság és jogbiztonság követelményét.

- [11] Az alkotmányjogi panasz szerint továbbá a Kúria támadott végzése „a felülvizsgálati kérelem visszautasításával szintén megsértette az Alaptörvényben biztosított jogaikat, különösen a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, a XVI. cikk szerinti szülői jogokat, valamint a B) cikk (1) bekezdéséből fakadó jogbiztonság követelményét.” Az alkotmányjogi panasz sérelmesnek tartja, hogy „a Kúria a felülvizsgálati kérelmet visszautasította anélkül, hogy érdemben vizsgálta volna az indítványozók által felvetett, nyilvánvalóan alapjogi jelentőségű kérdéseket, így különösen: a mentesítési eljárás joghatásainak figyelmen kívül hagyását, a tényállás-felderítési kötelezettség súlyos megsértését, a jogszabályi hierarchia felborítását, valamint a szülői autonómia aránytalan korlátozását.” Az alkotmányjogi panasz szerint „a Kúria döntése következtében az indítványozók számára a jogorvoslati rendszer formálissá vált. Bár elvileg rendelkezésre állt a felülvizsgálat lehetősége, annak tényleges igénybevétele nem vezetett érdemi vizsgálathoz. (...) Ez ellentétes a tisztességes eljárás és a hatékony bírói jogvédelem alkotmányos követelményével.” Az alkotmányjogi panasz szerint továbbá a Kúria ilyen módon „a jogbizonytalanság fennmaradásához”, illetve „a szülői jogok sérelméhez is hozzájárult”.
- [12] Az alkotmányjogi panasz kérelmet tartalmaz arra vonatkozóan, hogy az Alkotmánybíróság „az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján – figyelemmel az Abtv. 61. § (1) bekezdés a) pontjára – az alkotmányjogi panaszban támadott alperesi döntést az eljárás befejezéséig felfüggeszteni szíveskedjen!”
- [13] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az Ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról, az 56. § (2) bekezdése értelmében pedig a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 27. §, illetve 26. § (1) bekezdése

szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29-31. § szerinti feltételeket.

- [14] 2.1. Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az indítványozók a sérelmezett kúriai végzéssel zárult ügyben felperesek voltak, az alapügyben a felperesek a jogorvoslati lehetőségeiket kimerítették, magánszemélyként indítványozói jogosultsággal rendelkeznek, érintettségük fennáll.
- [15] 2.2. Az indítványozók panaszukban a Kúria felülvizsgálat befogadását megtagadó végzését és a Miskolci Törvényszék 21.K.700.296/2025/9 számú ítéletét is támadták.
- [16] Az Alkotmánybíróság korábban már állást foglalt a tekintetben, hogy a Kúria felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó végzése a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül, így a Kúria döntése megfelel az Abtv. 27. § (1) bekezdésben foglaltaknak, ezért alkotmányjogi panasszal támadható (lásd például: 3245/2019. (X. 17.) AB végzés, Indokolás [14]; 3188/2020. (V. 27.) AB végzés, Indokolás [11]).
- [17] Az Ügyrend 32. § (5) bekezdése alapján a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi végzése alkotmányjogi panasszal az általános szabályok szerint önállóan is támadható. Ilyen esetben az Alkotmánybíróság a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi döntésén keresztül csak akkor vizsgálja az alapügyben hozott bírói döntést, ha a Kúria az alkotmányjogi panaszban sérelmezett, nem érdemi döntését mérlegelési jogkörben hozta meg. Az indítványozók a Miskolci Törvényszék 21.K.700.296/2025/9 számú ítéletét külön alkotmányjogi panasszal nem támadták meg, ugyanakkor a Kúria a Kp. 118. § (1) bekezdésére alapított döntése mérlegelési jogkörben hozott döntésnek minősül. Minderre tekintettel a Kúria végzése és azon keresztül a Miskolci Törvényszék ítéletének állított alaptörvény-ellenessége is vizsgálható jelen eljárásban (lásd például: 3032/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [29]-[31]).
- [18] Az indítványozók az Abtv. 27. §-a alapján előterjesztett alkotmányjogi panaszukban az alperes határozata alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is indítványozták. Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz. Az Abtv. 27. §-a közigazgatási szerv határozatával szemben alkotmányjogi panasz benyújtását nem teszi lehetővé.

- [19] 2.3. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság végzésével szemben nincs helye jogorvoslatnak. A bírósági eljárást befejező, rendes jogorvoslattal nem támadható kúriai végzéssel szemben az indítványozók az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben terjesztették elő alkotmányjogi panaszukat.
- [20] 2.4. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényi feltétele [Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pont], hogy a panaszos Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon. Az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjával összefüggésben következetes az Alkotmánybíróság gyakorlata a tekintetben, hogy alkotmányjogi panasz csak az Alaptörvényben biztosított alapjog sérelmének valószínűsítésére alapítható {3386/2020. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [14]; 3550/2021. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [10]; 3138/2022. (IV. 1.) AB végzés, Indokolás [10]}. A jelen indítvány e feltételnek csak részben tesz eleget.
- [21] Az indítványban hivatkozott jogbiztonság önmagában nem alapjog, az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének a sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotás tilalma és a felkészülési idő hiánya esetén lehet alapítani {3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [14]–[17], 3323/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [9]}. Az alkotmányjogi panasz a fentiek szerint megjelölt egyik kivételes eset tekintetében sem tartalmaz indokolást. Erre figyelemmel megállapítható, hogy az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével összefüggésben nem az indítványozók Alaptörvényben biztosított jogának sérelmére hivatkozott, így érdemi vizsgálatra e tekintetben nincs lehetőség.
- [22] 2.5. Az alkotmányjogi panasz „az ENSZ Gyermekjogi Egyezmény 3. cikke” sérelmére is hivatkozik, jóllehet az indítvány nem tartalmaz jogszabály nemzetközi egyezménybe ütközése vizsgálatára vonatkozó indítványt, és ilyen indítványt a természetes személy indítványozók nem is terjeszthetnének elő [lásd Abtv. 32. § (2) bekezdése].
- [23] 2.6. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése rögzíti, hogy az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, melynek részleteit az (1a) és (1b) bekezdések szabályozzák.
- [24] A határozott kérelem követelménye az Alkotmánybíróság gyakorlatában magában foglalja, hogy az indítványozónak egyértelműen elő kell adnia az eljárás megindításának indokait, alkotmányjogi panasz esetén az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [vesd össze: Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pont]. „Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint pedig az indokolás hiánya {lásd pl.: 3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11]; 3245/2016. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [10], [13]} az ügy érdemi elbírálásának akadálya” {lásd például: 3353/2019. (XII. 6.) AB végzés, Indokolás [21]}. Visszautasításra ad okot az is, ha az indítványozó érvelése nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást. Az alkotmányossági

összefüggéseket tehát be kell mutatnia az indítványozónak {lásd például: 3077/2020. (III. 18.) AB végzés, Indokolás [17]; 3022/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [18]-[19]}.

- [25] Az Abtv. 27. §-ára alapított, a támadott bírói döntésekkel szemben előterjesztett alkotmányjogi panasz nem tartalmaz indokolást arra vonatkozóan, hogy az Alaptörvény alkotmányjogi panaszban felhívott II. cikkét a támadott bírói döntések miért sértik. Ezért az indítvány kapcsán azt kellett megállapítani, hogy az Alaptörvény II. cikkét csak megjelölte, de nem hivatkozott olyan pontosan körülírt, releváns alkotmányjogi érvekkel alátámasztott alaptörvény-ellenességre, amelyet az Alkotmánybíróság érdemi vizsgálat tárgyává tehetett volna.
- [26] Az Abtv. 27. §-ára alapított, a támadott bírói döntésekkel szemben előterjesztett alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése, illetve XVI. cikk (1) bekezdésének sérelmére hivatkozó részében eleget tesz a határozott kérelem követelményének: az alkotmányjogi panasz megjelöli az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírói döntést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont] és az Alaptörvény sérelmet szenvedett rendelkezéseit [Abtv. 52. § (1b) bekezdés d) pont], valamint indokolást tartalmaz az Alaptörvényben foglalt jog sérelmének mibenlétét illetően [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pont].
- [27] 2.7. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {ld. pl. 21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [20]; 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [28] Az alkotmányjogi panasz szerint az alapügyben sérült az indítványozóknak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe foglalt tisztességes eljáráshoz való joga, mert a bíróság hiányos tényállásra alapította döntését, nem tett eleget indokolási kötelezettségének, a jogszabályokat önkényesen értelmezte, nem vizsgálta az állami beavatkozás szükségességét és arányosságát, az indítványozók ügye nem részesült valós, érdemi bírói felülvizsgálatban. Az alkotmányjogi panasz szerint „az Alaptörvény XVI. cikkében biztosított szülői jogok lényeges tartalmát, valamint a családi élet tiszteletben tartásának alkotmányos követelményét” sértette, hogy „a hatóság és a bíróság a gyermekvédelmi eszközrendszert rendeltetésével ellentétes módon alkalmazta, és a szülői autonómiát indokolatlanul, szükségtelenül és aránytalanul korlátozta”. Kifogásolja továbbá, hogy a Kúria az indítványozó felülvizsgálati kérelme befogadását megtagadta.
- [29] Az alkotmányjogi panaszban támadott jogerős ítélet leszögezi, hogy az „eljárás tárgyát az alperesi végzés törvényességének felülvizsgálata képezte a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) által szabályozott

közigazgatási per keretében. {Lásd: a jogerős ítélet [34] indokolási pontját.} Rögzíti továbbá, hogy a Kp. 85. § (1) és (2) bekezdése szerint a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem korlátai között vizsgálja. {Lásd: a jogerős ítélet [35] indokolási pontját.} A jogerős ítélet rögzíti azt is, hogy a „perben a bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalni, miszerint alperes keresettel támadott határozata, mellyel felperesek gyermekének védelembe vételéről rendelkező kötelező védőoltások elmaradása okán, jogsértő-e.” {Lásd: a jogerős ítélet [37] indokolási pontját.}

- [30] Ezt követően a jogerős ítélet – az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény, valamint a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény, illetve a gyámhatóságokról, valamint a gyermekvédelmi és gyámügyi eljárásról szóló 149/1997. (IX. 10.) Korm. rendelet, továbbá az NM rendelet vonatkozó szabályai alkalmazásával – az indítványozó felperesek kereseti kérelmét, a keresetben foglalt „eljárási és anyagi jogi vitatásokat” is teljes körűen vizsgálta. A bíróság vizsgálata eredményeként arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperesi határozat nem volt sem eljárásjogi, sem anyagi jogi kereseti hivatkozások mentén jogsértő, felperesek keresete nem volt megalapozott, ezért azt a Kp. 88.§ (1) bekezdése a) pontja alapján elutasította.
- [31] Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy a hatalommegosztás rendszerében a többi állami szervnek a bíróságok jogértelmezését el kell ismernie {lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; 3014/2022. (I. 13.) AB végzés, Indokolás [27]}. A testület gyakorlata következetes abban, hogy „[a]z Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöbölésére van jogköre, a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének, és a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára azonban már nem rendelkezik hatáskörrel” {3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]}. „Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában szabályozott hatáskörében eljárva a bírói döntés és az Alaptörvény összhangját biztosítja. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon [...]” {3137/2013. (VII. 2.) AB végzés, Indokolás [9]}
- [32] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésére és XVI. cikkére alapított indítványi érvekkel szemben az Alkotmánybíróság rögzíti, hogy a bíróságok jogkörébe tartozó – így nem az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó alkotmányossági – kérdésnek tekinti a releváns jogszabályi rendelkezéseknek az ügyben való megfelelő értelmezését és alkalmazását. Annak megítélése, hogy a meghozott ítélet megfelel a jogszabályoknak, nem része az Alkotmánybíróság vizsgálatának {3027/2018. (II. 6.) AB határozat, Indokolás [55]; 3017/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [28]}. Önmagában az, hogy az indítványozó az egyébként megindokolt bírósági döntés érvelését

tévesnek tartja, nem alkotmányossági kérdés, és nem ad alapot a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyének megállapíthatóságára {3299/2020. (VII. 17.) AB végzés, Indokolás [19]; 3017/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [28]}. Az Alkotmánybíróság feladata az Alaptörvényben biztosított jogok védelme, nincs hatásköre a rendes bíróságok jogalkalmazását felülbírálni, hiszen a bírósági joggyakorlat egységének biztosítása a bíróságok, elsősorban a Kúria feladata {3119/2016. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [30]; 3017/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [28]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint: „[ö]nmagában az a körülmény, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására” {3364/2017. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [21]}. Minderre figyelemmel az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése és XVI. cikke sérelme tekintetében az indítványi kérelem tartalmát illetően arra a megállapításra jutott, hogy az indítvány valójában nem alkotmányossági problémát tárt fel, hanem az eljáró bíróság jogértelmezését, a bírói jogalkalmazói tevékenység körébe tartozó törvényességi kérdéseket vitatott.

[33] Figyelemmel a fentiekre, az alkotmányjogi panaszban foglalt érvek alapján nem állapítható meg, hogy a közigazgatási perben hozott támadott bírói döntésekkel kapcsolatban az Abtv. 29. §-ában szereplő feltételek fennállnak.

[34] Mivel a fent kifejtettek szerint az alkotmányjogi panasz egyrészt nem felelt meg az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltaknak, másrészt hiányosságai folytán nem felelt meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pontjában írt feltételeknek, egyebekben pedig nem felelt meg a befogadhatóság Abtv. 29. §-ában előírt feltételének, azt az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)-(3) bekezdése alapján eljárva az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2026. október 20.

Dr. Márki Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szomora Zsolt Tamás s. k.,
alkotmánybíró